

РЕШЕНИЕ

№ 1992

гр. София, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 27.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **9433** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 АПК вр. чл.124 ЗДСл.

Образувано е по искова молба, предявена от Р. С. М. срещу Министерство на външните работи, с искане за присъждане на обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл. вр. чл.203, ал.1 ЗДСл в размер на 3 653,27 лв., както и лихва върху него за периода 09.06.2023г. – 30.09.2023 г. в размер на 149,75 лева.

Ищецът твърди, че по отношение на него е издадена заповед № Т-566 от 08.06.2022 г. на Министъра на външните работи за прекратяване на служебното му правоотношение като „началник на отдел“, отдел „Поддържане и развитие на информационна и комуникационна инфраструктура“, отменена с влязло в сила съдебно решение.

Излага съображения, че в периода 08.06.2022 – 01.09.2022г. не е заемал друга държавна длъжност, нито е полагал труд по трудов договор. Считано от 01.09.2022г. заема длъжност заместник-ръководител на отдел „Мрежова и информационна сигурност“ в „Автомостри" ЕАД, където трудовото му възнаграждение е по-високо от получаването в Министерството на външните работи. Сочи, че на основание Заповед № Т- 566/08.06.2022г. на Министъра на външните работи е получил обезщетение по чл.106, ал.2 от Закона за държавния служител в размер на 4 255,85 лв. С писмо № 23ПР-2845/28.07.2023 г. е поискал от Министъра на външните работи да му бъде предоставена информация за размера на основната заплата за длъжността „началник на отдел" в отдел „ИКТС" на дирекция „ИКОСИ" към

23.06.2023г., както и да му бъде заплатено обезщетение в размер на основната заплата, определена към 23.06.2023г., за периода между 08.06.2022г. и 01.09.2022г. Излага, че с писмо № 23ПР-2845/21.08.2023г. постоянният секретар на МВнР го е информирал, че към 23.06.2023г. размерът на основната заплата за длъжността „началник на отдел“ в отдел „ИКТС“ на дирекция „ИКОСИ“ е 2 900 лв. В същото писмо се сочи, че предвид еднородния характер на обезщетенията по чл.104, ал.1 ЗДСл и чл.106, ал.2 ЗДСл, то първото се прихваща за сметка на изплатеното обезщетение по чл.106, ал.2 ЗДСл и на практика е отказал изплащане на обезщетението. Ищецът излага, че дължимото обезщетение по чл.104, ал. 1 от ЗДСл е в размер на 2 900 лв. месечно или 131,82 лв. на ден при 22 работни дни в месеца. При това положение за периода 10.06.2022 г. - 01.09.2022 г. е следвало да получи като обезщетение:

2 900,00 лв. за периода 09.06. - 09.07.2022 г.

2 900,00 лв. за периода 09.07. - 09.08.2022 г.

2 109,12 лв. за периода 09.08. - 01.09.2022 г. или общо 7 909,12 лв.

След приспадане на изплатените 4 255,85 лв. твърди, че има право да получи остатък от 3 653,27 лв., тъй като съгласно чл.104, ал.2 ЗДСл двете насрещни вземания се погасяват до размера на по-малкото от тях.

Ответникът – Министерството на външните работи, оспорва исковете като неоснователни и недоказани. Твърди, че преди подаване на настоящия отговор на исковата молба от МВнР е заплатена на ищеца сума от 3 762,39 лева (обезщетение в размер на претендираните 3 653,27 лева, както и претендираната законна лихва).

Сочи, че ищецът е определил и изчислил, че общо дължимото му се обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл се равнява на 7 909,12 лева, като цялата претендирана сума вече е изплатена на ищеца, но е недължимо платена. Ответникът не признава исковете, независимо че е извършено плащане на претендираната сума.

СПП счита, че исковете са основателни по основание. По размер следва да се съобразят доказателствата по делото.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, приема следното:

Между страните по делото е съществувало служебно правоотношение, което е било прекратено със заповед № Т-566/8.6.2022 г. на министъра на външните работи. Впоследствие заповедта е била отменена с влязло в сила на 9.6.2023 г. решение на ВАС, постановено по адм.д. № 11988/2022 г. на ВАС.

Видно от представеното заверено копие от трудова книжка, ищецът е останал без работа в периода 8.6.2022 г. – 1.9.2022 г., което оставане без работа е именно в резултат на признатото за незаконно уволнение.

С писмо от 28.7.2023 г. ищецът е поискал от министъра на външните работи да му бъде изплатено обезщетение за времето, през което е останал без работа

Видно от писмо от 21.8.2023 г. на постоянния секретар на МВнР, основната заплата към 23.6.2023 г. /датата, на която е изтекъл срока за явяване на работа след признаване уволнението за незаконно/ за заеманата преди уволнението длъжност е била в размер на 2900 лв. Посочил е, че следва да бъде приспаданото дължимото обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл. с платеното вече обезщетение по чл. 106, ал. 2 ЗДСл. в размер на 4255,86 лв., за което не се спори, че е изплатено на ищеца.

По делото е прието заключение по ССЕ, видно от което се е изчислено обезщетението на ищеца за процесния период 10.06.2022 г. - 01.09.2022 г., общо 60 работни дни, на база основна заплата от 2900 лв. или 131,82 лв. на ден, което следва да е общо 7

909,12 лв.

Върху посочената сума следва да се удържи ДОД 10 % или 790,91 лв. и 156,94 лв. сума за ползван отпуск по болест.

След приспадане на горните суми, както и изплатените 4 255,85 лв., посочени по-горе, се получава остатък от 2705,42 лв.

Законната лихва върху тази сума за периода от 9.6.2023 г. до 25.9.2023 г. е в размер на 104,56 лв.

Предвид така установеното съдът счита, че са налице предпоставките на чл. 104, ал. 1 ЗДСл. за да се приеме, че е налице дължимост от ответника на ищеца на обезщетение за оставане без работа в резултат на незаконно уволнение.

На основание чл. 104, ал. 2 ЗДСл. следва да се компенсират изплатеното вече обезщетение по чл. 106, ал. 1 ЗДСл. с дължимото по чл. 104, ал. 1 ЗДСл., изявление за каквото компенсиране е направено от ответника и съответно – са настъпили неговите последици.

По отношение на размера на обезщетението. Видно от заключението по ССЕ, което съдът възприема като обосновано на събраните доказателства, обективно и пълно, както и предвид направеното прихващане, следва да се приеме че се получава дължим остатък от 2705,42 лв.

По делото също така се установява, видно от платежно нареждане от 4.10.2023 г., че на посочената дата е наредено изплащането, чрез платежната система С., обезщетение в размер на 3762,39 лв. от ответника на ищеца, на основание чл. 104 ЗДСл., за периода „0623-0923“.

Ето защо следва да се приеме, че исковете са неснователни и следва да се отхвърлят. В преведената сума от 3762,39 лв. е включена сумата от 2705,42 лв., както и сумата от 104, 56 лв. в размер на законната лихва върху тази сума за периода от 9.6.2023 г. до 25.9.2023 г.

По отношение на разноските. Предвид датата на плащане на обезщетението, както и датата на предявяване на исквата молба между страните се спори относно дължимостта на разноските в това производство.

Освен посоченото по-горе платежно нареждане от 4.10.2023 г., е представено и друго платежно нареждане от 26.9.2023 г., от което е видно, че в 17.14.13 ч. е изготвено нареждане за плащане, със статус „за подписване“. Не са ангажирани доказателства обаче то да е подписано и съответно подписаното изявление да е достигнало до банката.

Исковата молба е подадена в съда, видно от отбелязването върху нея, на 3.10.2023 г.

Ето защо съдът намира, че следва да се приложи нормата на чл. 78, ал. 1 ГПК, като разноските се възложат на ответника. Не следва да се приложи нормата на чл. 78, ал. 2 ГПК, която предвижда, че ако ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се възлагат върху ищеца.

На първо място, видно от отговора на исквата молба, ответникът не признава иска. Макар и да е платил претендираната сума. Предвид изричното изявление за непризнаването на иска в отговора на исквата молба, следва да се приеме, че не е налице една от кумулативните предпоставки на нормата на чл. 78, ал. 2 ГПК.

Не се установява и втората предпоставка доколкото не може да се направи извод, с оглед установеното относно датата на подаване на исквата молба и датата на плащане на претендираното обезщетение, а именно – не може да се направи извод, че ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото.

По размера на разноските. Ищецът е представил списък с разноси общо за сумата от 1110 лв. /700 лв. адвокатско възнаграждение; 400 лв. – за ССЕ и 10 лв. държавна такса/. Видно от представените разходни документи /фактура, договор за правна помощ и платежни нареждания за ССЕ и такса се установява, че са платени претендираните разноси.

При изчисляване на разноските следва да се съобрази сумите, които съдът намира, че са били дължими към датата на предявяване на исковата молба /2705,42 лв. главница и 104,56 лв. лихви или общо 2809,98 лв./ от една страна и от друга – цената на предявените искове – общо 3803,02 лв., поради което следва да се приеме, че са дължими разноси от 820 лв. съответно на уважената част от исковете.

Воден от горното Административен съд София-град, Второ отделение, 64-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Р. С. М., ЕГН [ЕГН] срещу Министерството на външните работи искове за присъждане на обезщетение за оставане без работа в резултат на незаконно уволнение в размер на 3 653,27 лв., за периода 09.06.2023г. – 1.09.2023 г., както и лихва върху него за периода 09.06.2023г. – 30.09.2023 г. в размер на 149,75 лева.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Р. С. М., ЕГН [ЕГН] сумата от 820 лв. разноси.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяването.

СЪДИЯ: